

ХРИСТО ФОТЕВ НА БАЩА МИ

chitanka.info

В Бургас —
на края на града,
в Бургас —
ний, бежанците, някога живеехме.
Във събота ни идваха роднините.
Жените се отделяха във стаята —
на стълбите оставаха бащите ни
и слушаха със някакво смирение
безкрайните напеви на най-старите...
А старите говореха особено
и думите им вечно ни размиваха,
защото не приличаха на думите,
които ний четяхме във букварите...
О, старите говореха особено.
Живееха, по-точно, не живееха —
безшумно съществуваха с дърветата,
с конете и ралата, и каруците.
Навярно са забравили от бързане,
уплаха и безумие душите си
в далечните невероятни краища
с далечни и ухаещи названия —
с ухаещи далечни планини,
с ухаещи далечни долини
и сребърни реки
със златни
риби.

Ний, младите, не слушахме — тежаха ни,
омръзваха ни думите на старите...
Априлската възбуда ни влудяваше.
Примамваше ни веселата ябълка.
На клоните ѝ мятахме възжетата
и люлките ни мятаха до слънцето,
което ний докосвахме с главите си...
А старите ни гледаха със някакво

*ухаещо, далечно отчаяние
и казваха, че само ние, малките,
умеете да скачаме до слънцето,
защото ние, малките, не Знаем.
Не Помним... Не можем да си Спомним.
В Бургас —
на края на Бургас...
В Бургас
ний — бежанците — някога живеехме...
Събирахме се ний хиляда Тракии,
хиляда Македонии — и няколко
жестоко-маларични Беломория
ни хранеха със рибата на Черното
и своето,
и чуждото
море.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.